N:R 19. ÅRG. 25. 1 OKTOBER 1920. PREN.-PRIS 2:25.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

I DIT FODSPOR.

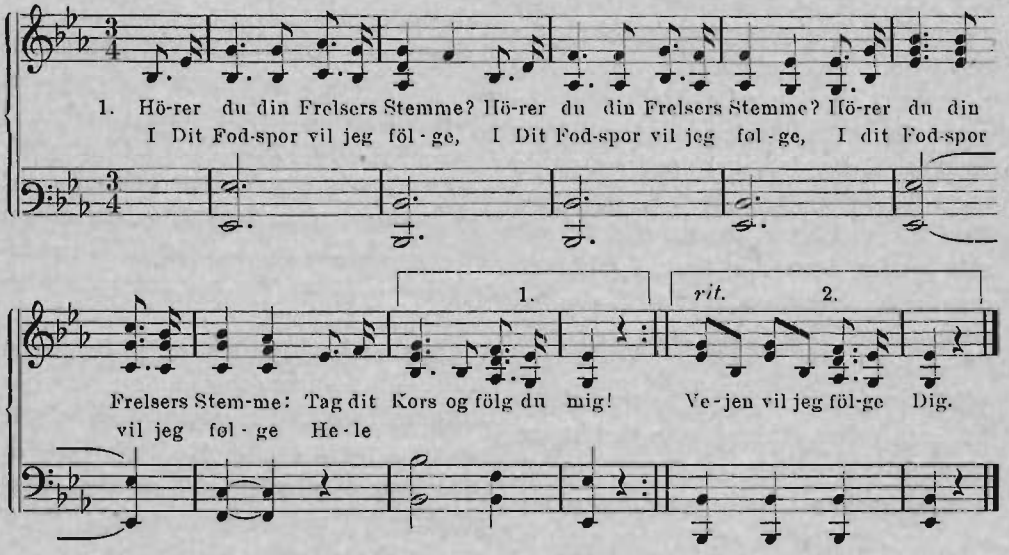

2. Till Getsemane går Vejen :||:
Har du Mod at fölge mig?
I dit Fodspor etc.

3. Vil du bäre Tornekronen? :||:
Jeg har båret den for dig.
I dit Fodspor etc.

4. Vil på Jord dit Liv du miste :||:
For at finde det igen?
I dit Fodspor etc.

5. O, min Brud, snart er du hjemme,
Hver en Tåre skal du glemme,
Höre glad din Brudgoms Stemme,
Arve al Hans Herlighed.
I dit Fodspor etc.

HIMMELSKA SYNER.

Apg. 16: 6—10.

I.

Aposteln Pauli liv var oändligt rikt — rikt därigenom att han fick föra budskapet om frälsningen i Jesus till så många folk och länder, att han fick se så många böja sina knän i Jesu namn och tillbedja Frälsaren, att han fick se dessa sina andliga barn växa i tro, kärlek, kraft och glädje, ja, mogna för Guds rike, att han fick se så många gå över gränsen, om vilka han visste, att de en gång däruppe skulle mottaga honom i de eviga boningarna. Pauli liv var så rikt, därför att det var ett *missionsliv*. Paulus var en missionär. Vad som gjorde hans liv så rikt, var dock icke egentligen de segrar han vunnit. Vad som utgjorde själva kraften i hans liv, var, att det var så rikt på himmelska syner. Detta gjorde honom till en själavinnare för Jesus Kristus. Detta drev honom fram på de mest farliga vägar i de mest avlägsna länder. Detta gav honom nåd till att mitt under faror för livet, i nöd och elände, fattigdom och brist färdas på Guds vägar. Det gjorde hans liv fruktbärande.

När man tänker på detta underbara liv, som framlevdes på vår jord av en man av samma kött och blod som vi, skulle då icke våra hjärtan fyllas av en innerlig längtan att få leva ett liknande liv?

Hur skall detta då bliva oss möjligt? Enda möligheten är, att vi göra såsom Paulus gjorde redan första gången, när han på vägen till Damaskus erhöll en himmelsk syn. Han vittnar härom för konung Agrippa och säger: »Jag blev *icke ohörsam* den himmelska synen.» Detta var begynnelsen till ett liv, rikt på himmelska syner, syner som gjorde, att de jordiska synerna fördunklades. Hemligheten till att Pauli liv blev så rikt, låg däri, att han ställde sig hörsam mot de himmelska synerna.

I vår text berättas, att han i en syn om natten såg en macedonisk man, som stod och bad honom, sägande: »Kom över till Macedonien och hjälp oss!» Denna syn gjorde icke Paulus villrådig. Han undrade icke, vart Gud ville sända honom och vad han skulle göra. Det var hos honom inga »om och men». Det var intet rådslående mellan honom och hans följeslagare. De voro alla av ett sinne och en ande. »Vi sökte», säger Lukas, »strax någon lägenhet att fara därifrån till Macedonien». Paulus var således lydig den himmelska synen.

När sedan Paulus och bröderna skilts från varandra och han var ensam i Korint, den stora staden, där han var satt att vara ett vittne för Gud, och han fick pröva på många missräkningar, svåra frestelser och en djup nöd, vilken längtan kände han icke då i sitt hjärta efter att hava sina älskade bröder hos sig! Han kände sig oändligt ensam. Men då kommer Gud ånyo till honom i en syn och säger: »Frukta icke, Paulus, tala och tig icke, ty jag är med dig, och ingen skall kom-

* Utdrag ur ett missionföredrag av missionär *Erik Folke* vid Svenska Missionens i Kina höstmöte i Betesdakyrkan i Stockholm sönd. d. 12 sept. 1920.

ma vid dig och göra dig skada. Jag har mycket folk i denna stad.» Sedan Paulus erhållit denna syn, var han i Andens kraft strax redo att trotsa allt som skulle möta honom av motstånd. Han vittnade, och Gud gav honom mycket folk i den staden.

När han efterat kom till Jerusalem, och det sag ut, som om hans väg var alldeles stängd, var vägen uppåt icke stängd. Nej, vägen till himmelen var öppen. Judarna ville slita honom i stycken, där han stod på trappan, vittnande om sin Herre och Mästare. Men Herren tillät det icke, och natten därefter uppenbarade han sig i en ny syn för sin tjänare och sade: »Var vid gott mod, ty sasom du har vittnat om mig i Jerusalem, så måste du ock vittna i Rom.» Just när det sag alldeles omöjligt ut för Paulus att nå sin längtans mål, Rom, öppnar Gud på ett alldeles oväntat sätt väg för honom. Och när Gud öppnar väg, vad betyda då bojor och omöjligheter.

Under resan till Rom uppstod en så häftig storm, att skeppet icke kunde hålla stånd, och nu sag det ut, som om det nyvaknade hoppet att komma till Rom icke skulle bli förverkligat. Men just när det ser som mörkast ut, visar sig en Guds ängel vid hans sida om natten och säger till honom att icke blott han själv skall bliva räddad, utan att Gud skänkt honom allas deras liv, som voro med honom på skeppet.

Vi vilja nu stanna inför den rikaste av alla Pauli syner, när Gud så att säga tog honom vid handen och förde honom från jorden upp i den tredje himmelen och lät honom höra outsägliga ting. Den syn han såg, kunde han icke omtala för någon människa, och de underbara ting han hört, kunde han icke återgiva för någon. Det var den största av de himmelska syner han skådat, när han stod inför Guds åsyn.

Skola väl *vi* få leva ett liknande liv? Skall väl Gud få giva *oss* nåd att få beträda samma väg som Paulus och att vandra den väg, han vandrade? Villkoret är, att vi med Paulus kunna säga: »Jag var icke olydig den himmelska synen.»

När han i en syn såg den macedoniske mannen, tyckte han, att denne stod och *bad* honom: »Far hitöver och hjälp oss!» Det var något så bevekande i hans bön. Och Paulus var, som vi redan nämnt, genast färdig att hörsamma den bönen.

Den macedoniske mannen står ofta vid vår sida. Vi kunna både se och höra honom. Och det ligger en så oändligt djup bön blott och bart i hans blick. O, hur han beder! Det finns tolkar här hemma, som gång på gång tolka hans nöd för oss, som överföra hans ord till oss. När vi se denne macedoniske man, är det icke en jordisk utan en *himmelsk* syn. Det är något från himmelen, när vi äro samlade en stund som denna kring missionens sak. Den stunden har Gud för avsikt att giva oss en himmelsk syn och en himmelsk kallelse. Skola vi vara den synen och den kallelsen lydiga eller icke?

(Forts.)

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Från redaktion och expedition.

Allm. Sv. Missionskonferensen.

Det är med tacksamhet till Gud vi nu se tillbaka på denna av honom så rikt välsignade konferens. Vi tro förvisso, att den skall sätta djupa spår i vårt folks missionsliv. Överväldigande voro de uppgifter, vi ställdes inför. Oändliga syntes ock möjligheterna. Inför allt detta betonades gång på gång, att vi nu måste ta sikte på de stora evangelisationsmöjligheterna, som erbjuda sig på de svenska missionsfälten, och att vi måste gå in i dem i den helige Andes kraft. En hälsning från konferensen till Sveriges missionsvänner återfinnes på annan plats i denna tidning liksom ock det poem, som föredrogs å Skansens Höganloft vid samkvämet för missionärerna.

Bönemötena.

S. M. K:s bönemöten i Stockholm taga sin början i Betesdakyrkan tisd. den 5 okt. kl. 7 e. m. och fortgå t. o. m. tisd. den 14 dec. Vi hälsa alla missionens vänner varmt välkomna till dessa bönestunder. Läget i Kina är just nu mycket allvarligt. Underrättelserna därifrån ha den sista tiden varit mycket få, och telegrammen i tidningarna ha givit vid handen, att stor oro varit rådande i landet. Låtom oss därför icke glömma att komma samman för att i bönen gemensamt bära våra syskon fram inför nådens tron!

Vänner som fått hembud.

Inom vida kretsar skall det kännas som en smärtsam förlust, att fröken *Lotten Hagelin* ej längre är ibland oss. Från sina tidigaste år har hon med varmt intresse deltagit i missionsarbetet. I söndagsskolan arbetade hon under nära 48 år. Även för yttre missionen hade hon ett varmt intresse och underhöll korrespondens och personliga förbindelser med ett stort antal missionärer tillhörande skilda sällskap i Kina, Indien och Afrika. I hennes sommarhem på Rådmansö hava många från hednavärlden hemkomna, utarbetade missionärer beretts en stärkande vila, bland dessa flera av S. M. K:s arbetare. Nu är hon kallad till högre tjänst. Den 20 sept., i en ålder av 64 år, fick hon sitt hembud. Hennes minne skall länge leva i välsignelse.

En annan av S. M. K:s trogna vänner, lärarinnan *Lotten Eriksson*, Stockholm, har ock under sommaren fått sluta sitt jordeliv. Även hon var en varm, uppoffrande missionsvän, som, oaktat sin svaga hälsa och sin ständiga svåra huvudvärk, dels genom flitig brevväxling med ett 20-tal missionärer inom olika verksamhetsgrenar, dels genom sina kärleksgåvor, visat sitt djupa intresse för missionen. Det sista vägstycket av hennes jordevandring blev mycket lidandesfyllt. Nu har hon fått vila. Hennes missionskärlek tog sig även uttryck däri, att hon i sitt testamente ihågkom S. M. K.

Även fru *Emma Lundmark*, Skellefteå, har fått gå in i sin Herres vila. Hon lämnar ett sällsynt ljuvligt minne efter sig. I hennes gästfria hem ha S. M. K:s missionärer fått röna den mest hjärtliga kärlek och omvårdnad. I det hemmet ha ock missionens vänner ofta samlats till förbön för missionen. Från det hemmet ha kraftkällor gått ut till missionsfälten. Frid över hennes minne!

Slutligen har kyrkoherden *Joh. Åberg* i Ekeby, som en följd av år varit S. M. K:s ombud, fått sluta sina dagar. Vi tänka med saknad på alla dessa medarbetare, vilkas platser nu stå tomma, och bedja, att missionens Herre må utvälja andra att upptaga deras arbete i missionens heliga tjänst. Må Gud, all hugsvalelses Gud, trösta dem, som stå närmast sörjande!

Nya ombud.

Följande personer hava mottagit kommitténs kallelse att vara S. M. K:s ombud: Fabrikör J. D. Stenqvist, Kvidinge, hemmansäg. Karl Karlsson, Järfsö, stationsinspektor H. Törnblom, Söräng, lärarinnan Elin Wennerberg, Söderhamn, fröken Hilda Wallman, Ljusne, fru Olga Svensson, Sandarne, banvakten Rub. Forssell, Lobonäs, och sjuksköterskan Ellen Wahlberg, Bygdeå.

Nya publikationer.

Julkalendern *Hans stjärna i Östern* är nu under tryckning och kan rekv. från exp. Priset blir i år 2:50 häft., 3:— kart. och 4:50 klotb. per ex. Även är en bok för ungdom: »*Hudson Taylor* — mannen som vågade», bearbetning från engelskan av fil. kand. A. E. Mellquist, under tryckning. Denna bok, som tryckes på samma goda papper som julkalendern, blir rikt illustrerad. Priset är 1:50. Å dessa böcker lämnas 25 % rabatt, då minst 5 ex. tagas.

Missionärernas julgåvor.

Enligt vad redan förut meddelats, utsändas i år inga jullådor, men kunna missionsvänner, som så önska, i form av penningar genom expeditionens förmedling till missionärerna få översända julgåvor.

Till Sveriges missionsvänner.

Andra Allmänna Svenska Missionskonferensen, samlad i Stockholm den 18—22 september, känner ett oavvisligt behov att få sända eder alla varm och innerlig brodershälsning. Denna hälsning bringas eder från 410 valda ombud, 180 missionärer och 600 övriga deltagare, företrädande 13 svenska missionsorganisationer.

Åtta år ha gått, sedan en liknande hälsning sändes eder av den första allmänna svenska missionskonferensen — åtta i Guds rikes och folkens historia skickelsedigra år. Det har varit under djup känsla av tidens oerhörda allvar, konferensens förhandlingar ha förts. Vilka svårigheter ha ej även de svenska missionerna de senaste åren haft att kämpa med, och vilka bördor ha ej organisationerna och de fåtaliga arbetarna haft att bära! Hur kritisk är icke också ännu, ja, i alldeles särskild grad just nu, ställningen på våra skilda missionsområden liksom i hela världen! Hur hava icke förhållandena både här hemma och ute på fälten dessa år fullständigt förändrats och en alldeles ny situation inträtt! Vad betyder nu detta för oss alla såsom missionsvänner? Jo, *att de svenska missionernas uppgifter väsentligt ökats och nu äro långt större, långt mer krävande men ock* — vi våga säga det — *långt mer lovande än vid tiden för den förra konferensen.* De förtroendeuppdrag bland hedningar, judar och muhammedaner, som missionens Herre givit den svenska missionsförsamlingen, har han icke tagit tillbaka utan blott förnyat och ökat i en oanad utsträckning. Hur bör ej detta böja oss i den förödmjukande känslan av vår synd och brist och ovärdighet i den heliga tjänsten men ock lyfta oss i ny frimodighet och fullviss tillförsikt inför de stora uppdragen.

Mer än någonsin gäller det nu, att varje missionsorganisation i bön och arbete är trogen mot sin särskilda kallelse, på samma gång den med kärlekens vidhjärtenhet och förståelse följer andra sammanslutningars verksamhet. Den tävlan, som höves oss, är tävlan i att böja sig djupast i ödmjukhet inför Gud och att mest kunna tjäna. I sista hand hänga dock, näst Guds eget ingripande, de stora arbetsuppgifternas utförande på den *enskildes* trohet, uthallighet, bönekraft och andefylldhet. Därför är det ock till eder, missionsvänner i Sveriges land, konferensens tankar gå.

Give Herren eder alla ett nytt mått av helig andekraft, hänförelse och offerglädje, och må åt de arbetande grupperna givas den kärlekens takt och den hänsynsfulla grannlagenhet, som gör, att ej kraften förnötes i inbördes strider, som hindra Herrens verk. Må allas vår blick alltmer öppnas för det stora, som *enar* oss både inför Gud och i uppgifterna. Må det mer och mer komma till uttryck, att den kamp, vi såsom skilda avdelningar av samma stridshär ha att kämpa, dock utkämpas och måste utkämpas under *ett och samma fälttecken, Jesu Kristi kors.*

I den kärlekens endräkt och samförstånd och den broderlighetens anda, som präglat det arbete, som den vid förra konferensen tillsatta *Arbetskommittén* dessa åtta år haft att utföra, vilja vi se ett uttryck för missionsorganisationernas inre samhörighet och uppskattning av varandras arbete och uppgifter. Må det beskäras denna Arbetskommitté att i allt högre grad främja alla organisationers gemensamma strävanden, och må den härvid kraftigt stödjas av de missioner, den genom sin sammansättning företräder, detta så mycket mer som tiden helt visst i allt högre grad kommer att kräva ett gemensamt framträdande även på missionens område.

Vile rik välsignelse ovanefter över eder alla och det stora gemensamma verket, och give Herren oss den övervinnande tro, som i hans stora krav på oss såsom en missionsförsamling ser lika många stora löften, som han själv skall infria.

Men Gud är mäktig att låta all nåd överflöda till eder, på det att I uti allt mån alltid hava nog och överflöda till allt gott verk. 2 Kor. 9: 8.

Å Andra Allmänna Svenska Missionskonferensens vägnar

Karl Fries, ordf. *Ad. Kolmodin,* v. ordf.

J. E. Lundahl, sekr.

Till mina missionärskamrater!

Under »Missionärernas dag» vid samkvämet på Skansens Höganloft den 23 september i samband med Allmänna Svenska Missionskonferensen uppläste Svenska kyrkans missionär i Syd-Afrika, fröken Ida Granqvist, nedanstående av henne samma dag författade poem.

Afrika och Indien och Kina,
som rubin, safir, smaragd de skina,
återkastande Guds starka glans.
Och vi veta det, de skola flamma
sist en gång uti den ena, samma
kungakrona, som skall heta Hans.

Afrika, rubinen, vilken glöder
liksom hjärtblod, landet längst i söder,
alla öknars, alla törnens land,
alla tusen tårars kust och alla
tusen sångers ock. — Hur vi dig kalla,
aldrig brast den länk, varmed du band!

Indien, safiren utan like,
aningarnas stora, vida rike,
marken, varest paradiset låg,
lotusblommans nejd, som stilla drömmer
och som djup av hemligheter gömmer,
aldrig du förgäts av den, dig såg!

Kina sist, smaragden, vilkens yta
ses i klarhet hoppets stråle bryta
liksom Afrika bröt kärlekens
och som Indien bröt trons — de dina
sluta hänfört upp omkring dig, Kina,
aldrig taget släpps, men livslångt känns!

Afrika och Indien och Kina,
vart och ett utav dem känner sina,
och de bära oss sitt hjärtebud.
Ingen är förgäten i vår skara,
Huru ringa än vi månde vara,
nämnas våra namn för livets Gud.

Afrika och Indien och Kina —
ett står ännu åter: Palestina,
Israel, Guds snövita opal!
Några bland oss här där hava stämma,
några bland oss här där höra hemma,
en och två och tre är deras tal.

Palestina, sist vi dig så tagit,
dig och dessa, som du riddarslagit,
fastän främst du skulle strålat här,
men det vare som det nu är blivet,
allt hos Gud, vår Gud, är hjärteskrivet,
alla stå, välsignade, vi där!

IDA GRANQVIST.

S. M. K:s välkomst- och höstmöte i Stockholm.

Lördagen den 11 sept. samlades på Stadsmissionens lokal en talrik skara av S. M. K.-vänner och andra missionsintresserade för att hälsa missionärsfamiljerna Folke, Bergling och Olsson välkomna till hemlandet.

Mötet leddes av överste *Dillner*, som först tolkade Kommitténs och missionsvännernas glädje över att åter ha de kära syskonen välbehållna hemma. Därefter bereddes dem tillfälle att framföra sina hälsningar till mötet, och början gjordes av missionär *Erik Folke*, S. M. K:s grundläggare och senior. Han utgick från det ämne han talade över vid avskedsmötet före avresan till Kina för nära tre år sedan, »de heligas gemenskap», och betygade, hur överväldigande dyrbart han fått erfara denna samma heliga gemenskap med de infödda kristna i Kina. Särskilt dröjde han vid det gripande tillfälle vid ledarekonferensen i Yuncheng, då de blivit på ett alldeles nytt sätt uppväckta till att med bön och kärlek tänka på missionärernas barn och övriga anhöriga i hemlandet. Det hade för honom varit förenat med en verklig hemkänsla att få återkomma till de gamla kära förhållandena i Kina, och denna hemkänsla vore t. o. m. starkare, än den han nu erfarit vid återkomsten till Sverige.

Efter missionär Folke talade fru *Mimmi Folke*, som lämnade livfulla bilder ur sitt rika förråd av reseminnen från detta hennes första besök i Kina. Ett outplånligt intryck hade det gjort på henne att mötas av den varma, hjärtliga kärlek, varmed de infödda kristna omfattade dem på deras resor på fältet. Fastän obekant med deras modersmål, hade hon dock aldrig kunnat misstaga sig på detta hjärtats språk, som talade ur glädjestrålande ögon.

Därnäst framträdde missionär *Robert Bergling*. Lugnt och allvarligt talade han om sin stora tacksamhet till Gud och till missionsvännerna för all kärlek och trohet, som de gångna åren inneslutit. Han berörde även de stora svårigheter, som missionsarbetet haft att kämpa med på grund av penningeknappheten samt nämnde rörande exempel på hur de infödda själva varit angelägna om att i sin mån bidraga till lättandet av dessa svårigheter.

Fru *Dagny Bergling* talade därefter känsligt och gripande om hur »Herren hjälper». Under ingen föregående tid hade de haft det så orosfyllt i Shensi som under denna deras tredje period i Kina. Men därför hade de också fått erfara som aldrig förut, hur de omslutits av förbönens makt. Säkert möttes hon av de närvarandes odelade sympati och förståelse, då hon talade om sin glädje över att få vara åter i kretsen av sina barn, som nu alla voro samlade omkring far och mor.

Fru *Lisa Lodin* fortsatte med en sång, som på ett skönt sätt anslöt sig till detta sista vittnesbörd.

»Fröjdebud, fröjdebud,
Från Herren Jesus till hans brud:
Jag är alla dagar när,
Intill åldern jag dig bär.
Vila trygg invid mitt brustna hjärta,
Säg för mig din glädje, säg din smärta:
Allt är mitt, allt är mitt.

O, giv akt, o, giv akt!
Från min kärlek kan ej någon makt
Skilja dig. Mitt fridsförbund
Sviker ej en enda stund.
Huru allt förändras här på jorden,
Så förändras aldrig löftesorden
Till min brud, till min brud.

Åren fly, åren fly,
Men min nåd är varje morgon ny.
Som jag hittills hulpit har
Alla dessa flydda dar,
Så jag skall ock hädanefter vara
Dig en säker hjälp i varje fara.
Frukta ej, frukta ej!»

Missionär *Josef Olsson*, vilkens hustru stannat i sitt hem i Köpenhamn, tolkade till slut sina intryck vid hemkomsten från sin första arbetsperiod i Kina. Samma ansvar, som han kände vid utresan, kände han nu vid återkomsten till hemlandet. Nu gäller det ju att för vännerna i hemlandet så kunna framställa vad missionen redan uträttat, och vad som ännu k a n uträttas, att de gamla grånade medarbetarna känna sig uppmuntrade och förstå, att verket ej varit fåfängt, och så att nya, unga hjärtan göras brinnande och dragas med ett ge sin kraft och sitt intresse till detta arbete. Och för att därutinnan lyckas — låt oss även under hemmavistelsen få påräkna Edra förböner!

Efter missionärerna talade många av de närvarande missionsvännerna och representanterna för övriga missionsorganisationer, bl. a. ordföranden i Svenska Alliansmissionen, stadsfogden *K. A. Rundbäck*, missionärerna *Tonnér* och *Fagerholm* från Sv. Missionsförbundet samt dr *Karl Fries*.

Den stämningsfulla missionsaftonen, som från början till slut var präglad av en varm och uppriktig kristlig syskonkärlek, avslutades med gemensam tésupé i den vackert dekorerade festvåningen.

*

På söndagen fortsatte höstmötet i Betesdakyrkan. Pastor Fr. Petterson inledde med att läsa Jes. 52 och hälsa S. M. K. och dess hemkomna missionärer välkomna till kyrkan. Därefter fortsatte missionär *Folke* och talade med ledning av Apg. 16: 6—10 över ämnet: »Himmelska syner». Föredraget framfördes med värme och kraft och åhördes med stor uppmärksamhet.

Detta föredrag återfinnes på annan plats i denna tidning.

Missionär *Bergling* fortsatte, utgående från de välkända orden i Ps. 126: 5—6. »De som med tårar så» — låt oss taga oss i akt för att måla missionsarbetet dystert! Särskilt gäller det om de unga, att de gärna vilja höra om sådant, som fröjdar och livar håg och sinne. Jag ville därför vara den siste att tala så om missionsarbetet, att någon därigenom avskräckes från att offra sig på missionens altare. Men i alla händelser står det i vår text: »De gå åstad *gråtande* och bära sitt utsäde.» Men meningen kan icke vara att man ständigt skall gå »med näsduken i hand». I så fall vore jag en oduglig såningsman. Kanske är det en brist hos mig att jag ej kunnat *gråta* över hedendomens nöd. Men när jag fått inhösta kärvarna, mottaga de nydöpta i församlingen, då har jag torkat tårarna, men det har varit glädjetårar.

Missionär B. berättade därefter på ett fängslande sätt om en sådan bärgad kärve, som hade blivit honom själv till förödmjukelse genom den enkla, levande tro på den bönhörande Guden, som han vid flerfaldiga tillfällen ådagalagt.

Vår mission har numera lämnat *såningstiden* bakom sig. Vi leva nu i *skördetid*. För några år sedan voro vi så tacksamma och glada, om vi vid våra stormöten kunde få mottaga två, tre eller fyra hednakristna till dopet. Nu känna vi det, som om det icke vore någon riktig skörd, om vi icke få räkna dopkandidaternas antal i tiotal.

Härhemma har organiserats en förening, med namnet »Rädda skörden», som har till uppgift att söka hindra de stora, mognande skördefälten från förödelse på grund av bristande arbetskraft. Denna förening betalar sina arbetare en hög lön, vilket visar, hur högt värde skörden tillmätes.

Vill icke du sluta dig till den »Räd-

da skörden», som syftar till inbärgandet av den oändligt mycket dyrbarare skörd av själar, som därute i Kina vänta på evangelie arbetare?

Betesdakyrkans sångkör sjöng därefter på ett mycket förtjänstfullt sätt denna samma psalm 126 efter Wennerberg, varefter mötet avslöts av pastor Petterson.

*

Eftermiddagens möte inleddes av missionär *Josef Olsson*, som talade över ämnet: »Det bästa åt Gud» med utgångspunkt från 1 Kon. 17: 7—16. Livfullt och intressant berättade talaren om några av de infödda kristna därute, som gjort allvar av detta, att »giva åt Gud först».

Profetens uppfordran till änkan föregås av ett »frukta icke!» Ingen av oss, unga eller gamla behöva frukta för att giva vårt första och vårt bästa åt Gud. Han skall alltid sörja för att vi icke bli lidande därpå utan tvärtom, *vinnande*.

Missionär *Torsten Folke* var nästa talare. Han berörde i korthet den vånda, vari hela den kinesiska samhällskroppen för närvarande vrider sig, hur man söker efter botemedlen för det onda både till höger och vänster, samt påpekade, hur det enda gällande botemedlet vore Jesu Kristi evangelium. En tilltagande mottaglighet för detta evangelium kan också förmärkas. Särskilt har tältverksamheten bjudit på uppmuntrande erfarenheter i detta avseende.

Fru *Bergling* berättade till sist, livfullt och fängslande om några enstaka kristna, som genom sin trohet i bön och vittnesbörd och sin brinnande nitälskan för själarna, hade fått uträtta underbara ting i den omgivning de tillhört.

Det alltigenom givande mötet avslöts av missionssekreteraren med en gripande berättelse från vårt eget lands offerliv.

A. E. Mqt.

BREVAVDELNINGEN

Bland unge män.

I ett brev, daterat Yuncheng 12/6 meddelar missionär Landin bl. a. följande:

En eftermiddag, då jag deltog i överläggningarne om församlingsorganisationen med delegerade från hela denna provins, blev jag utkallad av två män, som sökte mig. Den ene var lärare i engelska vid statens stora mellanskola och hans kamrat var en f. d. mandarin, lärare i kinesiska, som kom för att fa mera klarhet i Jesu lära, och jag fick tillfälle att i korthet redogöra för honom om frälsningen genom Jesus Kristus. Sällan eller aldrig har jag talat med någon, som så tycktes vilja förstå och ta emot ordet.

Jag förstod, att ett gott verk var begynt hos honom, och att hans kamrat Iang, hade varit ett av medlen därtill. Ma Gud få fullborda sitt verk!

*

På hemvägen från K. F. U. M.-konferensen i Tientsin företog jag den långa resan i en fullsatt 3:dje klass vagn, där luften var tjock av en kvävande tobaksrök. Jag gav särskilt akt på en 40—50 års man, som rökte cigarrett, och jag kände mig manad att fråga honom, om han icke kände till den trefaldiga skadan av cigarrettrökning. Så småningom tilldrog sig vårt samtal allas uppmärksamhet, och det tycktes göra kraftig verkan, ty under den flera timmar långa järnvägsresan, som återstod, kunde han ej röka mera. Jag hade nästan glömt bort detta samtal, då jag senare vid övergången av Gula floden ånyo påträffade min vän cigarrettrökaren, nu som sekreterare i bevakningskontoret i Moochin, och i sitt sällskap hade han en gammal bekant från Yuncheng, löjtnant Iang. Jag blev inbjuden till kontoret, te framsattes, och min vän från tågresan relaterade mitt samtal

för sina kolleger, framhållande vilken god och förståndig man jag var! Vi skildes som mycket goda vänner för att snart åter mötas.

Detta skedde, då jag åter kom till Moochin för att möta min trolovade. Jag hade ridit till häst hela dagen. Orolig och oviss om orsaken, varför hon dröjde, kom jag sent på kvällen till Gula floden. Som ingen utlänning syntes till, gick jag upp till telefonkontoret för att meddela till Yuncheng om mitt ofrivilliga fördröjande. Vid telefonen sammanträffade jag med flera unga män, och snart uppenbarade sig löjtnant Iang och gamle vännen från taget, Chao är hans namn. Samtalet kom in på Kinas räddning, och jag fick tillfälle att vittna om Jesus. Då jag hade varken mat eller tillräckligt med sängkläder med mig, nödgade de mig att äta deras mat, och löjtnant Iang försåg mig rikligt med sängkläder och vad jag i övrigt behövde.

Några dagar senare sände jag honom några kristliga böcker med Carl Blom, då han i mitt ställe fick möta min trolovade. Som jag meddelat löjtnant Iang om allt, blevo de båda mycket vänligt omhändertagna, då de kommo över floden. De fingo ock tillfälle att så ut Gudsordet i deras hjärtan.

Knappast vågade jag dock tro, att skörd skulle spira upp så snart. En dag mottog jag emellertid ett brev undertecknat av löjtnant Iang, vari han säger: »Sedan vi skildes, har Gud gjort stora under med mig. En viss militär, major Chen, har besökt oss och predikat evangelium. Jag blev mycket gripen av vad han sade, och döptes i Gula flodens vatten, varefter Chen medelst handpåläggning nedbad över mig den Helige Andes gåva. Mitt hjärta är fullt av glädje, och jag talar med tungor. Men jag är svag. Bed för mig att hans pånyttfödande verk ej förstöres! Eder ringe broder Iang.

Då konferensen pågick, när detta brev kom, kunde jag ej resa till Moochin, men sände den unge läraren Kung med tre elever dit. Då Kung kom, hade man gjort i ordning rum både för bostad och möte. Under fem dagar fingo dessa unga bröder inne på kaserngården tala till hela kompaniet med dess befäl om frälsningens väg och även vara till stor ledning för den nydöpte löjtnanten. Hjärtana voro väl förberedda, ty efter ett par dagar uppstod en längtan hos både soldater och befäl att få bli döpta. Unge Kung var mycket oviss, vad som var att göra, helst som han visste att det för oss är omöjligt att härifrån övervaka den lilla hjorden. Han tillsade dem därför, att de skulle hålla sig vid ordet och bönen, och att han snart hoppades komma dit igen.

Att en rörelse, kanske massrörelse hän mot kristendomen kan märkas bland vissa truppförband i Kina är ju uppenbart fr. a. genom vad vi hört om mr Goforths besök i general Feng Yu hsiangs läger.* Den förut nämnde major Chen, som blev medel till löjtn. Iangs omvändelse, har också meddelat, att i hans bataljon på 500 man hava omkring 300 döpts under en kort tid.

*

Åter ett besök av den unge engelske läraren. Det var söndag och texten i kapellet, där han varit, hade rört sig om att följa Jesus Kristus, även om svårigheter uppstå. Han berättade nu, huru han, trots att eleverna dragits med i den politiska skolstrejken, haft mycket att göra genom att bland lärarne och eleverna vittna om Jesus och genom sitt goda föredöme i ord och handling närma dem till Honom. På min fråga, varför han ej själv genom dopet visar sin tro och kärlek till Jesus, svarade han mycket ödmjukt och stilla, att han fruktade att dopet skulle bli ett hinder för honom att vittna om Jesus. »Låt mig hellre», tillade han, »liksom undvika den 'gropen', som därigenom skulle grävas för mig».

* Se S. L. n:ris 6—8. *Red.*

Hans sista ord då vi skildes var: »Döm och bestraffa mig ej, snälla missionär Landin», vartill jag svarade, att jag blott ville bedja för honom. Låt oss även innesluta denne unge vän, en kinesisk Nikodemustyp, i vara böner!

*

Flera söndagar har en ung telefonist, herr Sen, kommit till gudstjänsterna. Han har sedan ingått i K. F. U. M. och har visat stort intresse för den kristna läran. Efter en söndagsgudstjänst såg jag, att han var bekymrad, och bad honom stiga in i mitt rum. Knappt hade jag kommit in, förrän han med tårar i ögonen föll ned för mina fötter och bad om förbön och frälsning. Jag gladdes och bävade om vartannat. Vi ha sällan eller aldrig förr sett sådant i Kina, varför vi ofta frukta att det yttre skenet ej motsvaras av en inre verklighet. Men jag ropade till Gud för honom och lärde honom bedja genom att låta honom efterstava min bön. Han fick ett litet Nytt Testamente, vari jag utmärkt några kärnspråk samt bad honom läsa det under bön och begrundan. Söndagen därpå kom han igen. Det var frid och ro i hans sinne, varom hela hans ansikte vittnade. Han hade tydligen läst sitt testamente under den gångna veckan, och nu kom han med många frågor. Härvid fick jag tillfälle visa honom, huru vi äga andliga fiender, men ock att i Jesus Kristus finnes seger över dem alla. Bedjen att han må bli en segervinnare!

*

Nådens verk bland själarna.

Vårens stormöten voro två, ett för norra, ett för södra delen av distriktet. Det förra hölls naturligtvis i Peichuang, och till detsamma kommo även de troende från Suan-chuang, $^3/_4$ mil därifrån. Vännerna från Uanchüan kommo ej dit, de föredrogo att komma till Ishih, eftersom detta är något längre.

Vi hade förmånen att till mötet Pei-chuang få hjälp av broder Lewis från Hotsin. Han är vår närmaste granne av Kina-Inlandsmissionens missionärer, och vi ha lärt oss känna och älska honom som en verklig broder, varmhjärtad och nitälskande för Herrens ära. Hos honom är det ingen anfrätning av bibelkritikens kräfta, och han är mycket sund i sitt omdöme och i tillämpningen av bibelns läror. Vid detta tillfälle predikade han två gånger, över Dom. 1 och 2 kap., varmt uppskattad av åhörarne, både hedningar och kristna.

Församlingen förökades här med 11 nya medlemmar, som i dopet bekände sin tro och mottogo Jesus som sin Herre. Härmed har denna församlingskrets vuxit till 77 personer, och den borde därför snart kunna bli "moderförsamling".

Bland de döpta denna gång var gumman Liu, mor till vår gosskolas lärare, nu 62 år gammal. Det *var* kärt att äntligen få henne med, hon som så länge hållit sig borta, som på alla uppmaningar att komma med på gudstjänsterna alltid svarat: "Vad skall det tjäna till? Skall jag lära mig bli lik den och den?" Ty det fanns kristna grannar, som icke mycket lyste med sitt ljus utan tvärtom voro en stötesten den svages väg. Men nu har gumman Liu lärt sig att se bort från lärjungen och till *Mästaren*, lärande av *honom*.

Annars var det mest unga som döptes, några yngre män och flera unga flickor. Den yngsta av dessa, en trettonåring, är dotter till vår f. d. evangelist Liu Man-tuan. — Man-tuan betyder: "fulla bingar", men den stackars Liu har nu *icke* så fulla bingar utan har tvärtom rätt knappt med det dagliga brödet. Han är likväl alltid fridfull och har tydligt till sin enda omsorg "att hava ett oförvitligt samvete inför Gud och människor alltid."

En liten flicka från ett sådant hem tvekade man ej att upptaga i försam-

lingen. Och den lilla var så lycklig, hon såg oss så trohjärtat in i ögonen, tydde sig till min hustru som till en mor, och vi *kände* att detta var ett Jesu lilla lamm.

Ehuru man ej kan annat än sörja över all skröpligheten i denna krets, allt köttsligt och världsligt sinne, som så ofta yppar sig, blir man dock så varm om hjärtat, när man är ibland dessa vänner. De äro ändå *barn* av Fadern, det är samme Ande, som har dem om hand, som i förbarmande fostrar oss. Det är så ljuvligt att få tilldela dem livets bröd, även om man måste frukta, att somliga ej skola kunna smälta det. Ja, jag tror på Guds barmhärtighet även för dessa skröpliga kristna, likasåvisst som jag själv erfarit den.

Till stormötet i *Ishih* fingo vi besök av både broder Kong från Yuncheng och Pastor Ching. Även där hade vi goda, givande möten.

Här döptes 15 personer från moderförsamlingen och tre kretsar. Den förut av sina föräldar så svårt förföljde f. d. soldaten Shao har nu fått sin hustru med på vägen: hon döptes vid detta tillfälle. Föräldrarna ha ännu ej kommit med, men de äro ej fientligt sinnade, som förut, och det skall väl gå som det brukar gå: ett nytt livs stilla vittnesbörd bryter motståndet, liksom vattendroppen urhålkar stenen.

En sonson till gumman Feng, vegetarianen, döptes också. I flera år ha vi under somrarna i Uanchüan sett honom komma in till morgon- och aftonbönen, stilla lyssnande, stilla avlägsnande sig. Vi ha sett honom ibland vid söndagsgudstjänsterna djupt gripen av ordets makt. Våra kinesiska bröder ha talat med honom, varnat honom för faran av att stå emot Guds Ande, bevekande bett honom att fatta et avgörande beslut att följa Jesus. Men åren ha gått och Jesus, änglarne, helgonen ha fått vänta. Hindret var hans yrke, tillverkande av bambu- och pappersfigurer, att brännas på de dödas gravar. Nu har Jesus vunnit även denne unge mans liv.

Ett annat segerbyte var en man från staden Ishih. Hans mor var troende och själv har han under många år räknats som sökare. Något egentligt ogudaktigt liv har han icke fört, men vi ha likväl förgäves sökt tecken till andligt liv hos honom. Ett sådant tecken tyckte vi oss slutligen se, när han självmant lade bort sin tobakspipa, den var *hans* prövosten. Den pipan var redan Bengts och Olles förtvivlan, medan de voro här — för 10 år sedan! Även då var denna vår vän hos oss i tillfälligt arbete. Naturligtvis frågade gossarne honom, om han älskade Jesus. Ja, det gjorde han.

»Ja, men du röker tobak, det gör inte den, som älskar Jesus.» Slutet blev, att gossarne kastade bort pipan för honom.

Men *den* omvändelsen var för mycket framtvingad för att vara verklig och bestående. Nu är Uang, så är hans namn, 48 år gammal, det var icke för tidigt för honom att omvända sig och i dopet bekänna sin tro.

Slutligen ha vi i denna skara bekännare en kvinna, som i sanning utgör ett bevis på Jesu frälsaremakt. För något över två år sedan kommo hennes anhöriga till systrarne här och sökte hjälp för henne, ty hon var besatt av en ond ande. Någon medicin fanns det ju icke för *den* sjukdomen, men systrarne togo emot kvinnan i sitt hus och började den rätta behandlingen: *bön*. Hon blev snart så stilla, att hon själv ville bedja, hon lärde läsa bibeln, hon fick lära känna Jesus. Nu är hon »vid sina sinnen» och, så vitt människor kunna se, en Herrens lärjunge. Hennes släktingar, ehuru ännu hedningar, äro mycket nöjda med resultatet och lägga alls intet hinder i vägen för henne att komma till mötena.

Utom dessa 26 nydöpta tillökades församlingen med fyra från annan ort

inflyttade personer. Bland dessa är var gamla vän *Chang Ma-nao.** Hon tillhörde Yuncheng församling men har nu i flera år, ja, många, levat utan umgänge med trossyskon. Ja, hon har bekänt, att hon levat utan umgänge med Gud, något som även hennes liv burit vittne om. Vid sitt giftermål blev hon Ishih-bo, men under flera år voro vi som främmande för varandra, hon och vi. Men Herren har dragit i sitt vilsna barn och slutligen fått det åter. När eller huru upprättandet skedde, veta vi icke: själv talar hon blott om det förra såsom mörker och det närvarande såsom ljus. Familjebekymmer har hon haft, och det har hon ännu, men skillnaden mellan »förr» och »nu» uttrycker hon så: »Då hade jag inte Gud att gå till, nu har jag En, som bär bördorna för mig.» Det som särskilt blev henne till välsignelse var en stor prövning i vintras: hennes unge styvson kom hem från skolan i så gott som döende tillstånd, efter flera månaders rödsot. Nu var det gott att kunna — *våga* — bedja! Hon sammankallade även släktingarna — alla hedningar — och talade om för dem om den allsmäktige Guden och uppmanade dem att med henne bedja i Jesu namn om gossens tillfrisknande. Alla föllo på knä och ropade till den Gud de förut ej känt. Sedan satte hon gossen under sträng diet, sände till oss och fick låna en järnkamin för att få hans rum varmt nog, och för övrigt *bad* hon.

Nu vid stormötet var gossen med, tjock och rödblommig. Genom Manaos vittnesbörd hade han under sjukdomen förts till tro på Jesus och hade gärna velat bli döpt. Ma-nao ansåg dock detta böra anstå så länge.

En annan avfälling fingo vi ock vid detta möte återupptaga i församlingen nämligen Chen i Li-tsuen, han som i fjol vår uteslöts på grund av lättsinnigt uppförande mot en kvinna. Han har under detta år tydligt visat, att han ej kan leva utan Jesus, att han avskyr synden, varför det nu var en kär plikt att åter hälsa honom välkommen ibland oss.

Detta var nu en smula frukt av *nådens verk*. Guds Andes arbete på själarna.

Vad *vi* ha gjort? Ack, intet att tala om! Få äro vi, men *det* behövde icke hindra. Det värsta hindret är vår självstorhet och vår självgodhet och därnäst trögheten. Dock tror jag, att det bland de kinesiska bröderna nu finnes mera ödmjukhet, mera av det sinnet, som ger äran åt Herren och räknar med *Andens verkan*, än förr.

Det närvarande stora behovet i vårt distrikt, det är *icke med nödvändighet en stor skara predikanter, ehuru det behovet också är skriande; men det stora behovet, är en Andens utgjutelse över församlingen, så att de kristna i allmänhet bleve själavinnare.**

Komme Anden så över församlingen, skulle säkert verkningarna därav även omedelbart förnimmas bland hedningarna, så att de många bibeldelar och traktater, som finnas överallt i landet, toges fram och lästes med ett nytt ljus däröver, och sålunda beredda hjärtan skapades att mottaga frälsningen.

Bedjen härom, kära missionsvänner! Herren kan även verka utan sina vanliga verktyg, missionärerna och evangelisterna. Kanske denna tid är en sådan utomordentlig tid!

Ishih juni 1920.

Axel Hahne.

---

*Se S. L. n:r 4.

* *Kurs. av red.*

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

En blick på världsläget och världsmissionen.

IX.

Såsom vi i det föregående sett, tillväxer de kristnas antal i Indien hastigt genom massrörelserna, och likväl utgör hela det nuvarande kristna samhället blott omkring 1 % av befolkningen, och mer än hälften av denna indiska kyrka är förenad med den romerskt katolska samt de syriska kyrkorna i S. W. Indien. Tager man vidare i betraktande de klasser av befolkningen, från vilka den indiska kyrkans medlemmar hava kommit, så finner man, att inemot 90 % av dem äro av panchamasklasserna, och således från kommuner, där vanligen icke mer än en på tvahundra kan skriva eller läsa sitt eget namn. Omkring 8 % tillhöra medelklasserna. Återstoden har kommit från muhammedanismen och en ringa del från braminkasten eller icke mera än 1 på 1000. Under dessa förhållanden är det ej förvånande, att 85 % av den indiska kyrkans medlemmar varken kunna skriva eller läsa. Förhållandet är dock gynnsammare, då man endast räknar med de evangeliska kristna, särskilt i södra Indien, och en ansenlig skara av kristna män och kvinnor finnas, som antingen kommit från de bildade klasserna eller erhållit högre utbildning vid de undervisningsanstalter, som de protestantiska missionerna upprättat.

Många av nutidens indiska kristna tillhöra den tredje eller fjärde kristna generationen och den indiska missionens historia har att uppvisa en stor mängd namn på framstående män, som beklätt ansvarsfulla poster inom den indiska kyrkan. Ett betydelsefullt och uppmuntrande faktum är, att de indiska kristna själva utan påverkan av missionären eller hans medarbetare vinna omkring ²/₃ av de nyomvända, och att ett flertal inhemska missionsorganisationer finnas bland de infödda kristna. Några av dessa organisationer bedriva missionsverksamhet hundratals mil från sin hemort. Detta är särskilt märkligt därför, att hinduismen, »den klippa varutav de blivit huggna», har »ingen astundan att föra andra inom sin falla. Att utbreda sig genom att vinna själar ligger utom dess sfer» (Year Book of Indian Missions). Det dröjde också länge, innan den indiska kyrkan uppväcktes till nit i detta hänseende. Förhållandena äro emellertid andra i dag än de fordom varit, och detta gäller ej blott om självutbredning utan även i fråga om självstyrelse.

I Sydindien hade redan under senare hälften av adertonhundratalet ledande män bland de indiska kristna framställt krav på att ansvaret för församlingslivet skulle överlämnas åt indiska män. Tidiga försök att tillgodose dessa krav gjordes även inom några av de större utländska missionerna i denna del av Indien. De utföllo dock icke till fredsställande, ty det visade sig efter någon tid, att de församlingar, som fått åtnjuta denna frihet, ej voro mogna därför och att en återgång till beroende av missionens ledning blev nödvändig. Under senaste artionde har ock de indiska kristnas självmedvetande vaknat till nytt liv. Den ovan omtalade nationella konferensen i Calcutta 1912 uttalade sig också i den riktningen, att den utländska missionens arbete skulle småningom överflyttas till den indiska kyrkan, i den man lämpliga män funnos för övertagandet av ansvaret. Sedan har världskriget framkallat en stark nationalistisk rörelse, som även gripit det kristna Indien, och kraven på större utvecklingsfrihet för Indiska kyrkan hava vuxit i styrka bland de ledande männen inom denna kyrka, om än den stora massan av församlingsmedlemmar hittills förhållit sig passiv.

För att ytterligare belysa vad frågan

nu rör, skola vi anföra några uttalanden i ämnet av konferensen i Allahabad 1919, i vilken flera mera kända missionärer och ledande indiska kristna deltogo. »Det är vår övertygelse, att utvecklingen i vissa delar av Indien har nått det stadium, att det finnes fromma och dugliga indiska män, som äro fullt lämpliga att leda församlingsarbetet. De torde icke vara villiga att bedriva detsamma alldeles i dess nuvarande riktningslinier, men det är ej något skäl, varför dess kristna vittnesbörd skulle vara mindre verksamt, än det för närvarande är. Dessa män känna icke, att församlingsarbetet, som det nu är organiserat och övervakat, giver dem frihet att på bästa sätt tjäna detsamma» — — — »Indier och missionär instämma alltmera däri, att självstyrelse måste gå före självunderhåll och att den i verkligheten skall sporra därtill». — — — »Vi tro, att församlingen i några, om än icke många, delar av Indien nått det stadium, att icke någon ny och kraftig utveckling är möjlig utan väsentliga förändringar i den indiska kyrkans ställning till de utländska missionssällskapen.»

Även andra uttalanden gå i samma riktning och en del förråda, att en verklig spänning råder emellan indiska kristna ledare och den utländska missionen. Det synes som om det nu i Indien kommit till en krispunkt, och att den utländska missionen måste intaga en ny administrativ och övervakande ställning än hittills beträffande den indiska kyrkan, om den skall kunna leda denna kyrkas utveckling till det bästa. Det indiska självmedvetandet kräver en inhemsk kyrka, som icke är en kopia av västerländska former, det vill, att indiska män jämnställas med missionärerna i kyrkans arbete, men fordrar med några få undantag icke, att sambandet med den utländska missionen nu upplöses. Den indiska kyrkan erkänner att den ännu behöver missionens stöd och hjälp.

Tanken på att upprätta en inhemsk protestantisk kyrka hade tidigt vaknat i Indien. Kali Charan Banerjea var en av denna tankes vältaliga indiska förkämpar. Hans närmaste mål var upprättandet av en inhemsk kristen kyrka i Bengalen, som han ville organisera i harmoni såväl med de ledande principerna hos de större missionssällskapen som med orientaliska föreställningar, och han bildade en särskild förening i Calcutta 1870, vilken han menade skulle bliva en begynnelse till denna kyrka.

Vid de synoder, som nio år senare höllos i Amritsar av »the Church Missionary Society» och i Lahore av de amerikanska presbyterianerna sysselsatte denna fråga livligt de infödda pastorernas sinnen. De gåvo öppet tillkänna sin mening, att missionärerna uteslutande voro orsaken till de svårigheter, vilka stodo i vägen för upprättandet av en inhemsk kyrka i Indien.

De infödda kristna betraktade nämligen sig själva såsom ett enda samfund, om de än tillhörde olika kyrkosamfund, ty hos dem fanns det ingen meningsskiljaktighet beträffande kristendomens centrala sanningar. »Vi infödda i Punjab», sade de, »äro varken presbyterianer eller högkyrkliga (episkopala) och hava hittills, Gud vare pris, levat tilsammans i sådan kärlekens endräkt, att vi knappast förstått vår förbindelse med de olika kyrkliga samfunden.» Det framgår härav, att det budskap de senare förkunnat, hade fr. a. betonat det centrala i evangelium, om än från olika sidor, och att just detta gjort det djupaste intrycket och även motsvarat det djupaste andliga behovet hos de infödda. Det torde vara åtskilligt att lära härav.

Emellertid dröjde det länge, innan de indiska kristnas enhetssträvanden kunde taga gestalt i yttre sammanslutningar. Därtill hava särskilt presbyterianerna medverkat. Alltsedan 1822 hava de med sällsynt uthållighet och

växlande framgång sökt att förverkliga sin plan att förena alla presbyterianska missioner och deras infödda församlingar till en presbyteriansk kyrka. Det var dock först 1904, som en definitiv sammanslutning kom till stånd mellan de åtta presbyterianska missionerna i norra Indien och med dem förenade 127 infödda organiserade församlingar under namn av »Den presbyterianska kyrkan i Indien.» I södra Indien pågingo samtidigt likartade enhetssträvanden, vilka i juli 1908 ledde till bildandet av »Södra Indiens förenade kyrka», vilken omfattade sex missioner, tillhörande fyra olika kyrkosamfund och 130 infödda organiserade församlingar. Till denna sammanslutning hava under världskriget, såsom förut är nämnt, Baselmissionens församlingar i Malabardistriktet anslutit sig. Tanken på en förenad indisk kyrka fortlevde alltjämnt under de följande åren och då världskriget framkallade nytt liv i de nationella rörelserna i Indien, bidrogo dessa till nya sammanslutningar. Några av dessa skola här omnämnas. I april 1919 på en konferens i Allahabad mellan representanter för presbyterianer, kongregationalister och södra Indiens förenade kyrka uppgjordes utkast till den bas och konstitution, varpå en förening av dessa tre grupper borde åstadkommas under namn av »Kristi förenade kyrka i Indien», sedan de samfund som saken rörde, fått tillfälle att överväga utkastets innehåll.

Mindre än en månad härefter hölls en konferens i Tranquebar mellan representanter för den anglikanska kyrkan i Indien och »Södra Indiens förenade kyrka» med ändamål att finna en bas, på vilken en förening mellan dessa båda kyrkosamfund skulle kunna åstadkommas. Konferensen, vars ordförande var den vitt kände indiern V. S. Azariah, som 1912 blivit invigd till anglikansk biskop av Dornakol, ledde till offentliggörande av ett förslag till sådan bas, varvid även de punkter omnämndes, där vissa meningsskiljaktigheter funnos. Vidare utsändes en inbjudan till »Mar Thoma syriska kyrka» att jämte anglikanska och södra Indiens förenade kyrka taga i övervägande frågan om att förena de söndrade kristna kyrkosamfunden i Indien. På denna inbjudan avgav lydbiskopen och några andra ledande medlemmar av den syriska kyrkan kort därefter ett svar, däri de förklarade sig vilja arbeta för en förening av alla tre kyrkosamfunden.

(Forts.)

För S. M. K:s bedjande vänner.

Böne- och tacksägelseämnen.

Allm. Sv. Missionskonferensen, s. 240 f. Missionens bönemöten, s. 240. Missionens hemgångna vänner, s. 240. De nya ombuden, s. 240. S. M. K:s nya publikationer, s. 241. För Guds verk bl. unge män i Kina, s. 245 f. För nådens verk bl. själarna i Ishih, s. 247 f. Chang Ma-nao, s. 249. Guds andes utgjutande över de infödda kristna, s. 249.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

I Dit Fodspor. — Himmelska syner. I. — Från redaktion och expedition. — Till Sveriges missionsvänner. — Till mina missionärskamrater! — S. M. K:s välkomst- och höstmöte i Stockholm. — Brevavdelningen. — En blick på världsläget och världsmissionen. IX. — För S. M. K:s bedjande vänner.

Stockholm, Svenska Tryckeri-A.-B., 1920.